

skop Ludwigs har ogsaa udtalt sin Misbilligelse ganske tydeligt.

Nu er der ganske vist den Mulighed, at Lovens Fremsættelse af Statsministeren er sket uden Kirkeministerens Vidende og kom som en OVERRASKELSE ogsaa for ham. Men selv om han virkelig havde ønsket, at Fremsættelsen først skulde ske, naar Biskoppernes Erklæringer forelaa, staaer det dog fast efter Ministerens Udtalelse, at han opfattede sin Stilling til Biskopperne saaledes, at han ikke paa nogen Maade vilde lade sin Opfattelse være afhængig af deres Svar, og dermed mener jeg, han ikke just har forøget den sparsomme Tillid, man i Forvejen har til ham i kirkelige Kredse. Thi hvis den højtærede Ministers Opfattelse af Biskoppernes Stilling er den, at det er Personer, man formelt spørger, men hvis Svar ikke har nogen som helst reel Betydning for Ministeren, saa har han tydeligt afmalet for os den i Virkeligheden ganske uværdige Stilling, vor Folkekirke i dette Øjeblik befinder sig i overfor Staten, og hvad man saa egentlig har Biskopper til, er mig ganske gaadefuldt. I alt Fald forekommer det mig at være et rent og klart Udtryk for, hvad man kalder den rene Byzantinisme, et politisk Diktatur overfor Kirken.

Men endnu mærkeligere er den højtærede Ministers Stilling i denne Sag, fordi han udtrykkelig var bundet ved et Løfte, som man har kaldt den kirkelige Borgfred, og efter hvis Ordlyd han havde forpligtet sig til, at „Regeringen i den kommende Valgperiode ikke vilde være med til nogen Afgørelse af kirkelige Spørgsmaal af principiel eller splittende Art“ — jeg citerer her efter den af den anden Part, Landsforbundet, offentliggjorte Tekst. Mig forekommer det, at dette Løfte burde have tvunget den højtærede Minister til at protestere mod dette Forslags Fremsættelse, og jeg har personlig den Opfattelse, at naar den højtærede Minister ikke gjorde det eller havde haft Lejlighed til at gøre det, burde han gaa sin Vej fra sit Embede. Han har ganske vist offentligt udtalt, at han ikke anser sit Løfte for brudt, fordi han deler Statsministerens Syn paa, at Sagen ikke drejer sig om et indre kirkeligt Anliggende. Men denne hans Udtalelse forbedrer i mine Øjne ikke paa nogen Maade hans Stilling. Som gejstlig Mand maatte han vide, at denne Sag hænger nøje sammen med Ordinationsspørgsmaalet, og han maatte vide, at Statsministeren klart og tydeligt udtalte ved første Behandling — man jævnføre Sp. 2942 —:

„I hvert Fald naar nærværende Lovforslag ophøjes til Lov i den foreliggende Skikkelse, saa vil en Biskop ikke kunne nægte en Kvinde Kollats, fordi hun er Kvinde, thi det vilde være direkte i Strid med Loven.“ Kirkeministeren maa altsaa vide, at det er Regeringens Opfattelse, at denne Lovs Gennemførelse betyder en Tvang mod Biskopperne i deres særlige Tilsynsgerning. Han kan dog ikke skyde sig ind under, at Lovforslaget, saaledes som Venstres Betænkning siger, ikke foregriber noget, saa længe Ordinationsritualet er uændret, og saa længe Biskopper ikke er, som det hedder, „formaaet“ til at ordinere Kvinder. Hans Udtalelse paa Nørrebroby-Mødet om, at ingen Kvinde kan blive Præst, uden at Menighedsraadet er hørt, er desuden mildest talt ganske unøjagtig, hvad han ogsaa har indrømmet senere ved at ønske et Forslag fremmet om, at Menighedsraad skulde have Indstillingsret ogsaa til de ca. 200 Embeder, hvortil der ikke sker Menighedsraadsindstilling. Han maa jo ogsaa vide, at der endnu uden Menighedsraadets Samtykke er Mulighed for, at Kvinder kan komme ind i Præsteembeder, bl. a. i de personelle Kapellanstillinger og ved Institutioner. At Spørgsmaalet om kvindelige Præster virkelig i Kirken opfattes som et indre Anliggende, maatte han desuden vide af Biskoppernes Erklæringer, af det før nævnte Bilag 5 i Betænkningen og af de mange kirkelige Indlæg, som har givet et overvældende Indtryk af, hvordan Kirken ser paa denne Sag.

Mig forekommer det imidlertid endog, at man maa sige, at Ministerens Udtalelse i „Berlingske Tidende“ den 22. Januar er ganske særlig uheldig for ham, fordi han her erklærede sig om Borgfreden uden at have gjort sig mindste Ulejlighed med igen at tage dens Ordlyd for sig, som han dog var indgaaet paa. Han sagde nemlig, at Borgfreden kun drejede sig om Spørgsmaal vedrørende Kirkens indre Liv som Ritualfrihed og Præstefrihed. Jeg finder, at en saadan Udtalelse af den højtærede Kirkeminister er meget betænkelig med Hensyn til den Tiltro, man overhovedet kan have til hans Ord, thi, som før citeret, Borgfreden gik udtrykkelig ud paa, at ingen kirkelige Spørgsmaal af principiel eller splittende Art maatte afgøres. At Spørgsmaalet om kvindelige Præster er af principiel Art, kan man overhovedet ikke betvivle. Vor Kirke vil ved Ansættelse af kvindelige Præster blive sat i en udpræget Særstilling i Forhold til alle de kendte store kristne Kirkesamfund, og ganske særlig